

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Ing. J.Š.**, narozený dne ...
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kašparem
sídlem Jáchymovská 27/114, 360 04 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č.j. 232/SÚ/17-3

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 16. 5. 2017, č.j. 232/SÚ/17-3, a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Kašpara do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Obci x bylo podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění vyhlášky č. 63/2013 Sb. (dále jen „*vyhláška č. 503/2006 Sb.*“), vydáno rozhodnutí o umístění stavby *Novostavba tělocvičny x* na pozemku st. p. x, parc. č. x a parc. č. x v k.ú. x a byly stanoveny podmínky pro provedení této stavby [rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 16. 5. 2017, č.j. 232/SÚ/17-3].
2. Ve vyjádření k žalobě užívá žalovaný správní orgán pro předmětnou stavbu zkratku „*Stavba*“.
3. Žalobce v k.ú. x vlastní rodinný dům č.p. x na zastavěné ploše a nádvoří p. č. st. x a zahradu parc. č. x. Mezi touto zahradou a ostatní plochou parc. č. x ve vlastnictví obce x, na niž byla umístěna vlastní novostavba tělocvičny, se nachází místní komunikace parc. č. x rovněž ve vlastnictví obce x.

Řízení před správními orgány

4. Dne 2. 9. 2014 podala obec x u Magistrátu města Karlovy Vary žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby: *Novostavba tělocvičny x* na pozemku st. p. x, parc. č. x a parc. č. x v k.ú. x.
5. Dne 30. 1. 2015 Magistrát města Karlovy Vary, Úřad územního plánování a stavební úřad (dále též jen „*stavební úřad*“), oznámil zahájení územního řízení, ve kterém upustil od ústního jednání, a poučil účastníky řízení, že mohou své námitky uplatnit do 16 dnů od doručení tohoto oznámení. Své námitky žalobce uplatnil podáním datovaným dne 18. 1. 2015 a došlým stavebnímu úřadu dne 18. 2. 2015. Obec x se k námitkám žalobce vyjádřila podáním datovaným dne 12. 3. 2015 a došlým stavebnímu úřadu dne 13. 3. 2015. Dne 16. 3. 2015 stavební úřad požádal účastníky řízení, aby svá vyjádření k novým podkladům rozhodnutí uplatnili do 7 dnů od doručení této písemnosti. K těmto podkladům se žalobce vyjádřil podáním datovaným a došlým stavebnímu úřadu dne 1. 4. 2015. Dne 24. 4. 2015 pod sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 5050/SÚ/15, Magistrát města Karlovy Vary, Úřad územního plánování a stavební úřad, vydal podle § 79 a § 92 stavebního zákon a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby *Novostavba tělocvičny x* na pozemku st. p. x, parc. č. x a parc. č. x v k.ú. x a stanovil podmínky pro umístění této stavby. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání. Obec x se k odvolání žalobce vyjádřila podáním datovaným a došlým stavebnímu úřadu dne 17. 6. 2015. Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2015, č.j. 559/SÚ/15-3, Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad (dále též jen „*krajský úřad*“ nebo „*odvolací správní orgán*“), rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Úřadu územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 24. 4. 2015, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 5050/SÚ/15, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání přistoupil odvolací správní orgán z důvodu, že v části požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu projednávaného záměru bylo uvedené řešení nedostatečné a trpělo vadou nepřezkoumatelnosti.
6. V dalším řízení obec x předložila stavebnímu úřadu souhlas Policie ČR, dopravního inspektorátu Karlovy Vary, ze dne 4. 12. 2015, č.j. KRPK-96665-2/ČJ-2015-190306,

s návrhem dopravního řešení pro stupeň DÚR dle předložené projektové dokumentace včetně příloh a dopravním napojením p.p.č. x k.ú. x na MK. Dne 27. 1. 2016 stavební úřad oznámil nové projednání územního řízení, ve kterém upustil od ústního jednání, a poučil účastníky řízení, že mohou své námitky uplatnit do 16 dnů od doručení tohoto oznámení. Žalobce své námitky uplatnil podáním datovaným dne 21. 2. 2016 a došlým stavebnímu úřadu dne 22. 2. 2016. K námitkám žalobce bylo stavebnímu úřadu předloženo vyjádření Obecního úřadu x ze dne 9. 3. 2016, č.j. 137/16. Dne 11. 3. 2016 pod sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 2935/SÚ/16, Magistrát města Karlovy Vary, Úřad územního plánování a stavební úřad, vydal podle § 79 a § 92 stavebního zákon a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby *Novostavba tělocvičny x* na pozemku st. p. x, parc. č. x a parc. č. x v k.ú. x a stanovil podmínky pro umístění této stavby. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání. Obec x se k odvolání žalobce vyjádřila podáním datovaným dne 5. 5. 2016 a došlým stavebnímu úřadu dne 6. 5. 2016. Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016, č.j. 623/SÚ/16-3, Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad, rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Úřadu územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 11. 3. 2016, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 2935/SÚ/16, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. K opětovnému zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání přistoupil odvolací správní orgán zejména z toho důvodu, že nebylo náležitě posouzeno připojení p.p.č. x na p.p.č. x (místní komunikaci) ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, včetně vyhlášky č. 501/2006 Sb.

7. V dalším řízení obec x předložila stavebnímu úřadu vyjádření obce x ze dne 14. 9. 2016, zn. 119/16, a stanovisko Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 14. 9. 2016, zn. 15577/OD/16. Dne 3. 10. 2016 stavební úřad oznámil nové projednání územního řízení, ve kterém upustil od ústního jednání, a poučil účastníky řízení, že mohou své námitky uplatnit do 16 dnů od doručení tohoto oznámení. Žalobce své námitky uplatnil podáním datovaným a došlým stavebnímu úřadu dne 27. 10. 2016. Dne 2. 12. 2016 obec x předložila stavebnímu úřadu doplnění dokumentace k územnímu řízení. Dne 7. 12. 2016 stavební úřad požádal účastníky řízení, aby svá vyjádření k novým podkladům rozhodnutí uplatnili do 7 dnů od doručení této písemnosti. K těmto podkladům se žalobce vyjádřil podáním datovaným a došlým stavebnímu úřadu dne 18. 1. 2017. Dne 16. 1. 2017 pod sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, Magistrát města Karlovy Vary, Úřad územního plánování a stavební úřad, vydal podle § 79 a § 92 stavebního zákon a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby *Novostavba tělocvičny x* na pozemku st. p. x, parc. č. x a parc. č. x v k.ú. x a stanovil podmínky pro umístění této stavby. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání. Obec x se k odvolání žalobce vyjádřila podáním datovaným a došlým stavebnímu úřadu dne 28. 2. 2017. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017, č.j. 232/SÚ/17-3, Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Úřadu územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, potvrdil.

Žalobní body

8. V části *III.* žaloby žalobce namítá nezákonnost řízení a rozhodnutí stavebního úřadu a krajského úřadu z procesního hlediska:
9. 1) Nebyl dodržen řádný procesní postup, zejména zásada dvouinstančnosti řízení, neboť stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017 rozhodl dříve, než uplynula žalobci

lhůta, aby se mohl vyjádřit k doplněným podkladům rozhodnutí. Stavební úřad tak porušil právo žalobce na vyjádření se k podkladům rozhodnutí a ke včasnému vyjádření žalobce ze dne 18. 1. 2017 nepřihlédl a nijak se jím nezabýval. Žalobce upřesňuje, že patrně v důsledku problému s doručováním zásilek v době Vánočních svátků a Nového roku obdržel výzvu stavebního úřadu až dne 12. 1. 2017. Pokud se vyjádřením žalobce zabýval až odvolací správní orgán, byla tím porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení.

10. 2) Stavební úřad vycházel ve svém rozhodnutí z nedostatečných podkladů rozhodnutí, zejména neprovedl žalobcem navrhované místní šetření, které bylo v tomto případě nezbytné pro řádné zjištění poměrů na místě samém, a to ve vztahu k posouzení většiny námitek žalobce, zejména v otázce přístupu k novostavbě tělocvičny, charakteru komunikace na pozemku parc. č. x v k.ú. x, a to v obou částech tohoto pozemku (viz níže), existenci sjezdu, k otázce zatížení stávajících domů, zejména domu žalobce hlukem, řešení oplocení pozemku žalobce a dalších námitek. Rovněž si nezajistil dostupnou dokumentaci ke komunikaci na pozemku parc. č. x v k.ú. x.
11. 3) V řízení nebylo provedeno dokazování, a to ani v rámci ústního jednání, které se ve věci z rozhodnutí stavebního úřadu nekonalo, ani mimo ústní jednání, neboť o takovém postupu nebyl žalobce vyrozuměn. Povinnost provádět dokazování pak vyplývá nejen ze zákona, ale rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek sp. zn. 4 Ads 177/2011).
12. 4) Odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, je nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné: neobsahuje důvody výroku, obsahuje pouze výčet podkladů rozhodnutí, nikoliv již úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (viz § 68 odst. 3 správního řádu).
13. 5) Žalobou napadené rozhodnutí krajského úřadu vychází z nedostatečných podkladů rozhodnutí: žalobce v odvolání rozporoval závazná stanoviska a závěry těchto závazných stanovisek, z nichž stavební úřad ve svém rozhodnutí vycházel. Z důvodu, že proti závazným stanoviskům není přípustný samostatný opravný prostředek, ustálila se praxe na tom, že závazná stanoviska se přezkoumávají v rámci odvolání podaného ve věci samé tak, že odvolací správní orgán předloží předmětné závazné stanovisko k vyjádření orgánu, který je nadřízen orgánu, který závazné stanovisko vydal. V daném případě nedošlo k přezkoumání závazného stanoviska ani Krajské hygienické stanice, ani dopravního inspektorátu PČR, ani odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary, přestože se správní orgány obou stupňů na obsah těchto závazných stanovisek odvolávají.
14. V části IV. žaloby žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu a krajského úřadu z věcného hlediska:
15. 1) Žalobce rozporuje postup stavebního úřadu, pokud všechny rozhodné skutečnosti posuzuje optikou „normové kapacity tělocvičny“ za situace, kdy je již z fungování stávající tělocvičny a areálu sportoviště zřejmé, že tyto kapacity (parkovací místa, sociální zařízení) jsou výrazně poddimenzovány, a je tak třeba pracovat nikoliv s normovou kapacitou, ale s kapacitou, kterou lze reálně předpokládat vzhledem k již dostupným srovnávacím údajům.
16. 2) Žalobce uplatnil námitku nedostatku parkovacích míst. Novostavba tělocvičny má být realizována v areálu sportoviště, kde se dále nachází také základní škola s tělocvičnou, klubovna. Žalobce, jehož nemovitosti s dotčeným areálem bezprostředně sousedí, tak bude dotčen skutečností, že v areálu není dostatek parkovacích míst a dochází tak k parkování vozidel v blízkém okolí areálu, tj. také u nemovitostí žalobce, kterému je tak ztížen,

případně může být zcela znemožněn přístup k jeho nemovitostem. Zároveň se zvyšuje riziko ohrožení života či zdraví osob, které se v místě pohybují, tj. zejména žalobce a jeho rodinných příslušníků. Nadto má být navýšení parkovacích míst zajištěno na již existujícím parkovišti u základní školy, které je však již v současné době vytíženo a účelově je určeno k užívání zaměstnanci a návštěvníky školy, tj. nelze je současně užívat pro návštěvníky tělocvičny i pro potřeby školy. Předpoklad užívání tělocvičny po 16:00 hod. není ničím podložen.

17. 3) Obdobně žalobce namítal nedostatečné zajištění sociálního zařízení (toalet), jehož důsledkem může být pouze to, že namísto chybějících toalet budou k tomuto účelu využívány sousední nemovitosti, včetně nemovitostí žalobce. S touto námitkou se stavební úřad nijak nevypořádal a pouze konstatoval, že bylo vydáno rozhodnutí Krajské hygienické stanice. Z uvedeného stanoviska Krajské hygienické stanice však nevyplývá, zda byla tato otázka Krajskou hygienickou stanicí posuzována, ani zda jí posouzení této otázky vůbec přísluší.
18. 4) Žalobce dále namítal, že nejsou splněny podmínky pro napojení novostavby tělocvičny na stávající dopravní a technickou infrastrukturu. Pro přehlednost žalobce uvádí, že předmětná novostavba má být napojena na stávající infrastrukturu přes pozemek parc. č. x, na němž je zřízen sjezd na ulici Děpoltovická. Situace na místě samém tak, jak vyplývá z fotodokumentace předložené ve správním řízení žalobcem, z kolaudačního souhlasu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 6630/SÚ/15/Geb, a zejména pak z výkresu, který žalobce k důkazu předkládá, svědčí o tom, že informace, z nichž stavební úřad vychází, jakož i údaje tvrzené ve stavebním řízení obcí x a stejně tak údaje uvedené v aktualizaci pasportu, jehož se správní orgány obou stupňů v tomto řízení dovolávají, jsou nepravdivé a neodpovídají skutečnosti. Pozemek parc. č. x je fakticky rozdělen na dvě části, a to na část s živičným povrchem (o šířce cca 4,5 m), na níž se nachází sjezd na ulici Děpoltovická a která slouží jako obslužná komunikace pro přístup k nemovitostem žalobce a pana S., a dále na část s nezpevněným povrchem (o šířce cca 3 m), která se odděluje z části s živičným povrchem a vede k areálu sportoviště. Obě části bezprostředně sousedí s nemovitostmi žalobce, tj. s pozemkem parc. č. x. Nezpevněná část komunikace byla v roce 2007 projektována jako chodník a tímto způsobem je také napojena na část s živičným povrchem, tj. není určena pro průjezd vozidel. Z kolaudačního souhlasu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 6630/SU/15/Geb, vyplývá, že došlo k částečné kolaudaci stavby v části s živičným povrchem. Z kolaudačního souhlasu je rovněž zřejmé, že na komunikaci (část s živičným povrchem) navazuje chodník k budoucímu sportovnímu areálu. Část stavby - přístupová cesta k plánovanému sportovnímu areálu ze zámkové betonové dlažby nebyla provedena. Chodník vedoucí ke sportovnímu areálu svými parametry neodpovídá potřebám pro průjezd vozidel, a to ani ve vztahu k šíři nezpevněné části pozemku ani k charakteru jeho nezpevněného povrchu. V této části nelze zajistit současný průjezd vozidel v obou směrech a značné riziko by představoval souběžný průjezd vozidel spolu s chodci a cyklisty. Branka z pozemku žalobce vede přímo na komunikaci nacházející se na předmětném pozemku parc. č. x. Za situace, kdy by zde mělo docházet k pojezdu vozidel (zejména nákladních vozidel a těžké techniky), došlo by k neúměrnému nárůstu ohrožení života či zdraví osob, které se v místě pohybují, tj. zejména žalobce a jeho rodinných příslušníků. Průjezdem vozidel ke stavbě by nepochybně došlo k narušení statiky betonového plotu žalobce, který s předmětným pozemkem parc. č. x bezprostředně sousedí, a nelze vyloučit ani statickou poruchu rodinného domu žalobce ve vzdálenosti cca 10 m od pozemku parc. č. x. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že podle vyjádření dopravního inspektorátu PČR ze dne 4.

12. 2015 bylo schváleno „dopravní napojení p.p.č. x k.ú. x na MK“. Uvedená formulace je zcela nekonkrétní a nepřezkoumatelná. Dle projektu „Komunikace za školou“ byl přes pozemek parc. č. x zachován jen přístup pro pěší a cyklisty. Pokud nyní tvrdí správní orgány něco jiného, činí tak účelově a v rozporu s dosavadními svými rozhodnutími a dostupnou dokumentací. Žalobce poukazuje na skutečnost, že nelze charakter komunikace měnit formou jeho pasportizace, případně změnou obsahu pasportu, ale vyžaduje se rozhodnutí [§ 40 odst. 5 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích]. Správní orgány tedy nezajistily, ač tak učinit měly, doklady vztahující se k charakteru komunikace a neprovedly ani místní šetření, z něž by byla faktická nemožnost silničního provozu na nezpevněné části pozemku zřejmá. K dispozici přitom byla projektová dokumentace „Komunikace za školou“, vyjádření dopravního inspektorátu k projektu komunikace a dále rozhodnutí stavebního úřadu včetně rozhodnutí o kolaudačním souhlasu, přičemž ze všech těchto dokumentů je zřejmé, že předmětná nezpevněná část komunikace na pozemku parc. č. x je chodníkem. Žalobce rozporuje závěry uvedené ve stanovisku dopravního inspektorátu PČR č.j. KRPK-96665-2/ČJ-2015-190306, které je tendenční a nepřezkoumatelné, neboť sice uvádí, že souhlasí (bez bližší specifikace) s napojením p.p.č. x na místní komunikaci, avšak je k němu přiložen plánec, na němž zájmové území končí u vjezdu na pozemek parc. č. x. K nezpevněné části pozemku parc. č. x se dopravní inspektorát v žádném svém stanovisku nevyjádřil a z parametrů komunikace na nezpevněné části pozemku parc. č. x je zřejmé, že zde místní komunikace s tímto účelem neexistuje a existovat nemůže. Podmínky napojení případné komunikace na pozemek parc. č. x nejsou nikde uvedeny. Ryze účelová je argumentace obce x, která se dovolává „stávajícího dopravního napojení“, neboť takové napojení na pozemku parc. č. x objektivně neexistuje, neboť se zde nachází chodník. Žalobce je přesvědčen, že konstatování stavebního úřadu, že není potřeba pro účely novostavby tělocvičny zřízovat nový sjezd, je nepřezkoumatelné a je v rozporu s právním názorem krajského úřadu, který je vyjádřen v dřívějších rozhodnutích. Za důvodný nelze tento závěr považovat ani z toho důvodu, že mezi komunikací s živičným povrchem a chodníkem s nezpevněným povrchem dosud žádný sjezd zřízen a schválen nebyl a přesto má tento chodník sloužit jako obslužná komunikace pro pojezd nákladních vozidel ke stavbě a těžké stavební techniky. Žalobce je však přesvědčen, že při výstavbě sportovního areálu byla (v rámci odlišného stavebního řízení) posuzována jen jedna příjezdová komunikace do sportovního areálu, a to z Hroznětínské ulice (z druhé strany areálu). Dle dostupných podkladů tedy do areálu sportoviště legitimně vede příjezdová komunikace pouze z druhé strany, tj. z ulice Hroznětínská.

19. 5) Žalobce je dále přesvědčen, že přes jeho opakované námitky nebyla řádně posouzena otázka zatížení jeho rodinného domu hlukem z novostavby tělocvičny, a to nejen pro případ hluku spojeného s běžným sportovním provozem, ale též s případnými kulturními akcemi, tj. koncerty a podobně, které se v novostavbě tělocvičny nepochybně konat budou, neboť již v současnosti se takové kulturní akce konají ve stávající tělocvičně. Hygienická stanice se k této otázce nijak nevyjadřovala a jí vystavené souhlasné stanovisko je z tohoto pohledu nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádné údaje o tom, kterými atributy se v rámci svého závazného stanoviska zabývala a kterými nikoliv. S ohledem na předpokládanou vzdálenost novostavby tělocvičny od rodinného domu žalobce (nejvýše 15 m) je třeba tuto námitku žalobce považovat za relevantní a správní orgány se jí měly řádně zabývat, tj. nejméně ověřit, zda a případně s jakým výsledkem byl dopad hluku z novostavby tělocvičny na rodinný dům žalobce vyhodnocen.

20. 6) Žalobce namítá, že není řádně vyřešena otázka oplocení sportovního areálu, přičemž nesouhlasí s tím, aby bylo k tomuto účelu užíváno jím zřízené oplocení. Žalobce namítal, že nebyla nijak vyřešena otázka, zda se v případě, že bude jeho oplocení používáno obcí x, bude obec x také podílet na nákladech spojených s jeho opravami a údržbou. Pokud krajský úřad v žalobou napadeném rozhodnutí poukazuje na nabídku obce x podílet se na případných nákladech, popírá žalobce, že by takovou nabídku kdy obdržel.
21. Pokud žalobce vytýká nezákonnost procesního postupu a nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, dopadají tyto námitky také na rozhodnutí krajského úřadu, neboť také žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo nezákonností prvostupňového řízení a rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

22. *Ad III./1)* žaloby žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že stavební úřad rozhodl ve věci dříve, než uplynula žalobci lhůta, aby se mohl vyjádřit k doplněným podkladům rozhodnutí, ani s tvrzením žalobce, že jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí podané dne 18. 1. 2017 bylo včasné. Stavební úřad oznámil písemností ze dne 7. 12. 2016, č.j. 14889/SÚ/16, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, účastníkům řízení, že obdržel od žadatele doplnění dokumentace k předmětnému územnímu řízení, obdržel aktualizovaná sdělení o existenci energetického zařízení společnosti ČEZ Distribuce a.s., komunikačního vedení společností ČEZ ICT Services a.s., vyjádření o existenci sítě elektronických komunikací spol. České komunikační infrastruktury a.s. a aktualizovaný pasport komunikace za školou na p. p. č. x v k.ú. x. Současně v této písemnosti stavební úřad v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že účastníci řízení mohou svá vyjádření k podkladům rozhodnutí uplatnit ve lhůtě 7 dnů od doručení této písemnosti. Tato písemnost byla stavebním úřadem vypravena dne 13. 12. 2016. Na doručence této písemnosti, kde je uvedena správná adresa pobytu žalobce, je uvedeno, že adresát nebyl zastižen a zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 14. 12. 2016. Adresát si tuto zásilku, která byla uložena v souladu s § 23 správního řádu, nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, a proto je považována za doručenou posledním dnem této lhůty, a to bez ohledu na to, že mu ji provozovatel poštovních služeb (pošta) vhodil do schránky dne 11. 1. 2017. Žalovaný se s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 83/2008-39 dovolává toho, že uvedená písemnost stavebního úřadu byla žalobci doručena fikcí dne 24. 12. 2016 a posledním dnem lhůty pro seznámení s podklady rozhodnutí byla sobota 31. 12. 2016, resp. pondělí 2. 1. 2017. Žalovaný má za to, že se stavební úřad nedopustil v tomto případě procesního pochybení a že nedošlo ani k porušení dvouinstančnosti řízení.
23. *Ad III./2)* žaloby žalovaný uvedl, že podle § 87 odst. 1 stavebního zákona může stavební úřad upustit od ústního jednání (místního šetření), jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. V tomto případě však musí stavební úřad stanovit lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů. Posouzení konkrétního případu v rámci daného správního uvážení přísluší stavebnímu úřadu. Stavební úřad písemností ze dne 3. 10. 2016, č.j. 11378/SÚ/16, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu (vypraveno 4. 10. 2016), oznámil účastníkům řízení zahájení územního řízení, upustil v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona od ústního jednání a stanovil lhůtu 16 dnů od doručení tohoto oznámení k uplatnění námitek účastníků řízení a závazných stanovisek dotčených orgánů. Žalovaný má za to, že se stavební úřad nedopustil v tomto případě procesního pochybení. K námitce žalobce, že stavební úřad vycházel ve svém rozhodnutí z

nedostatečných podkladů žalovaný uvádí, že stavební úřad měl k dispozici pro své rozhodnutí vyjádření dotčených orgánů, která jsou uvedena na str. 5 a 6 rozhodnutí ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, passport místní komunikace na p. č. x ze dne 31. 10. 2016 a konečně sám stavební úřad ve svém rozhodnutí zmiňuje a je zřejmé, že měl k dispozici veškeré informace o místní komunikaci na p. č. x (stavební povolení speciálního stavebního úřadu sp. zn. SÚ/9595/08/Geb-280.13, kterým byla povolena rekonstrukce stávající místní komunikace na p. č. x na základě schválené projektové dokumentace pro stavební řízení od Policie České republiky, dopravního inspektorátu). Rozhodnutí o úpravě stávajícího sjezdu na ul. Děpoltovickou (III - 22134) bylo vydáno Magistrátem města Karlovy Vary, odborem dopravy. Stavební úřad měl před vydáním napadeného rozhodnutí k dispozici posouzení projektové dokumentace z hlediska dopravní obslužnosti od Policie České republiky, dopravního inspektorátu, odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary a od Hasičského záchranného sboru Karlovarského kraje. Žalovaný má za to, že shromážděné podklady pro rozhodnutí byly dostatečné a nedošlo tak k procesnímu pochybení.

24. *Ad III./3)* žaloby žalovaný setrval na svých závěrech, že bylo postupováno procesně správně, v souladu se stavebním zákonem a správním řádem, v tom smyslu, že zvláštní úprava má přednost před normou obecnější, která se uplatní jen tam, kde zvláštní právní předpis věc sám neupravuje. Žalobci bylo umožněno nahlížet do spisu po celou dobu správního řízení a taktéž mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
25. *Ad III./4)* žaloby je žalovaný toho názoru, že rozhodnutí stavebního úřadu i krajského úřadu jsou věcně i procesně správná a obsahují všechny náležitosti, včetně náležitostí pro odůvodnění stanovených v § 68 odst. 3 správního řádu.
26. *Ad III./5)* žaloby žalovaný k již řečenému [sub III./2)] dodal, že z obsahu odvolání není zřejmé, že se žalobce domáhá přezkoumání závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 3. 4. 2014, č.j. KHSKV 27772/2014/HOK/Jes. Ve svém odvolání žalobce nepožaduje přezkoumat stanovisko odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 14. 9. 2016, č.j. 15577/OD/16 (není závazným stanoviskem vydaným podle § 149 odst. 1 správního řádu). Žalobce uvádí nesouhlas s vyjádřením Policie České republiky, dopravního inspektorátu, č.j. KRPK-96665-2/ČJ-2015-190306. Toto vyjádření rovněž není závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu, nýbrž pouze schvaluje dopravní řešení projektové dokumentace Stavby a je podkladem pro následné vyjádření odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 14. 9. 2016, č.j. 15577/OD/16.
27. *Ad IV./1)* žaloby žalovaný zdůraznil, že tu žalobce nevyjevil, jakým způsobem jsou dotčena jeho subjektivní práva a tím se staví do pozice univerzálního dohlázele na zákonnost postupu správního orgánu, která mu nenáleží. Dále není jasné, z jakých podkladů žalobce dovozuje, že platné normové kapacity jsou výrazně poddimenzovány.
28. *Ad IV./2)* žaloby žalovaný uvedl, že s námitkou týkající se nedostatku (počtu) parkovacích míst a možnosti parkování v okolí školy se již dostatečně vypořádal žalovaný i stavební úřad ve svých rozhodnutích, kde je mimo jiné odkázáno na příslušnou projektovou dokumentaci a na výpočet provedený autorizovaným technikem Bc. M.P., ČKAIT - 0301379 pro dopravní stavby (pro navrhovanou Stavbu) doručený stavebnímu úřadu dne 13. 3. 2015. Nelze než konstatovat, že pro potřeby navrhované Stavby je tedy v projednáváním záměru zajištěn normový počet parkovacích stání, což je zřejmé ze spisového materiálu. Žalovaný i stavební úřad dále k této námitce uvedl, že není

kompetentní předjímat a řešit případné nedodržování pravidel silničního provozu jednotlivými řidiči na místní veřejné komunikaci. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dále uvedl, že žalobce své tvrzení nezdůvodnil srozumitelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, v čem konkrétně spatřuje porušení svých práv. Námitka je vznesena obecně a z pohledu žalovaného se nedotýká práv žalobce, i když ten v žalobě uvádí, že případným parkováním vozidel na veřejné místní komunikaci obce x se zvyšuje riziko ohrožení života či zdraví osob, tj. zejména žalobce a jeho rodinných příslušníků.

29. *Ad IV./3)* žaloby žalovaný konstatoval, že žalobce opět nevyjevil, jakým způsobem jsou dotčena jeho subjektivní práva, resp. jak dospěl k závěru, že hygienická zařízení jsou nedostatečná. Taktéž se nezakládá na pravdě tvrzení žalobce, že ze závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje nevyplývá, zda byla tato otázka posuzována. V tomto stanovisku je podrobně popsáno veškeré hygienické zařízení a Krajská hygienická stanice Karlovarského kraje v něm uvádí, že přezkoumala důvodnost záměru (žádosti) a dospěla k závěru, že záměr vyhovuje požadavkům předpisů v oblasti ochrany veřejného zdraví. Že toto posouzení Krajské hygienické stanici Karlovarského kraje přísluší, je uvedeno ve výroku tohoto stanoviska.
30. *Ad IV./4)* žaloby se žalovaný plně odvolal na své žalobou napadené rozhodnutí, kde se na str. 8 a 9 s námitkou nesplnění podmínek pro napojení Stavby na stávající infrastrukturu dostatečně vypořádal. Záměr byl posouzen PČR-DI, odborem dopravy Magistrátu města Karlovy Vary a příslušným správním orgánem vykonávajícím působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací Obecním úřadem x. Z uvedeného nevyplývá, že záměrem Stavby provedeným dle podmínek rozhodnutí stavebního úřadu bude žalobce dotčen na svých právech.
31. *Ad IV./5)* žaloby žalovaný uvedl, že otázka možného zatížení hlukem z navrhované Stavby byla řádně posouzena [viz str. 8 rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k bodu III./5) žaloby]. Stavba je umístěna v dostatečné vzdálenosti od hranice pozemku žalobce (v souladu s § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů) a může být užívána pouze k účelu, pro který bude zkolaudována. Vnitřní rozměry Stavby jsou navrhovány v rozměrech 24 m x 12 m pro sportovní účely a není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že se zde nepochybně budou konat kulturní akce a koncerty.
32. *Ad IV./6)* žaloby žalovaný konstatoval, že žalobce konkrétně nevyjevil, jak bude tím, že Stavba nebude oplocena, zkrácen na svých právech. Žalovaný i stavební úřad již ve svých rozhodnutích uvedli, že žádný zákonný předpis neukládá povinnost žadateli uvažovanou Stavbu s pozemky oplotit. Dále má žalovaný za to, že žalobce zatím nemohl obdržet nabídku obce x ohledně užívání plotu žalobce, neboť Stavba není realizována a není jí známa míra zásahu do jeho práv a konkrétních důsledků tohoto zásahu.

Replika

33. *Ad III./1)* vyjádření žalovaného žalobce sdělil, že mu není známa skutečnost, že mu měla být zásilka uložena na poště dne 14. 12. 2016. Z důvodu nadcházejících svátků a následného odjezdu do lázní se žalobce dne 22. 12. 2016 osobně dostavil na poštu, kde požádal o vydání všech uložených zásilek. Poštou mu bylo sděleno, že pro něj žádná zásilka (tj. ani zásilka od stavebního úřadu) uložena není. O předmětné zásilce se proto žalobce dozvěděl až v okamžiku, kdy byla vhozena do schránky, ze které ji vyzvedla jeho manželka dne 12. 1. 2017. V souvislosti s vánočními svátky se vyskytly obtíže s

doručováním, což žalobci potvrdila rovněž oprávněná úřední osoba stavebního úřadu, dle které byly problémy s doručováním i u jiných adresátů, kterým bylo doručováno souběžně s žalobcem. Tyto problémy České pošty s doručováním však nemohou jít k tíži žalobce, který si vždy zásilky řádně přebírá a i v tomto případě učinil vše pro to, aby si případné zásilky před svým odjezdem do lázní řádně vyzvedl. O nestandardním postupu České pošty při doručování svědčí i prodleva s vhozením zásilky do schránky, ač se má toto realizovat (bezprostředně) po uplynutí 10 denní lhůty a nikoliv s několikátýdenní prodlevou.

34. *Ad III./2)* vyjádření žalovaného žalobce namítá, že z rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného je zcela zřejmé, že se situací na místě samém nejsou dostatečně obeznámeni zejména ve vztahu k posouzení přístupu k novostavbě tělocvičny, charakteru komunikace na pozemku parc. č. x v k.ú. x, existence sjezdu a zatížení stávajících domů (zejména domu žalobce) hlukem. K místnímu šetření mohl být přizván například i dopravní inspektorát, aby bylo postaveno na jisto, k čemu se jeho stanovisko vlastně vztahuje a zda a jakým způsobem zohlednil faktický stav na místě a dřívější rozhodnutí a stanoviska týkající se komunikace na pozemku parc. č. x v k.ú. x. Žalobce je přesvědčen, že nebyla splněna nejméně podmínka dobré znalosti poměrů v území na straně stavebního úřadu a podmínky pro nekonání místního šetření (ač výslovně navrženého) tak nebyly dány.
35. *Ad III./5)* vyjádření žalovaného žalobce sdělil, že z jeho odvolání je zcela nepochybné, že k závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice uplatnil své výhrady (nakonec uplatňované již v rámci jeho námitek) a legitimně očekával, že bude toto stanovisko po obsahové stránce přezkoumáno. Procesní postup jeho přezkoumání je věcí žalovaného a nikoliv žalobce. Žalobce na své námitce trvá s tím, že se stanovisko rozhodnými skutečnostmi, tj. například protihlukovými opatřeními, řádně nezabývá. Pokud žalovaný odkazuje na projektovou dokumentaci, nejedná se o doklad ve vztahu k námitce žalobce relevantní, a nadto závěry v něm uvedené nelze považovat ani za správné, například z toho důvodu, že hlučnost nemůže být v tomto eliminována stavebními konstrukcemi v podobě, v jaké jsou projektovány. Stavba tělocvičny musí mimo jiné splňovat také přísné normy týkající se větrání (což spadá rovněž do pravomoci hygienické stanice). Toto má být zajišťováno okny umístěnými na straně směřující k nemovitostem žalobce. Normy pak stanoví dávky minimálního množství čerstvého větraného vzduchu např. v množství 70 m³/hodinu a osobu, při středně namáhavé práci, či 30 m³/hodinu a jednoho žáka. Z uvedeného vyplývá, že v případě plného provozu tělocvičny se bude množství čerstvého vzduchu pohybovat v řádech tisíců m³ vzduchu/hodinu, což lze zajistit pouze trvalým větráním otevřenými okny. Otevřená okna však bariéru pro šíření hluku nepředstavují, čímž se ani projekt ani žádný z orgánů nezabýval. Argument žalovaného, že stanovisko dopravního inspektorátu nemá charakter závazného stanoviska, není ve svém důsledku rozhodný. Předmětné stanovisko trpí vadami žalobcem specifikovanými, není správné ani dostatečně určité, a je-li z něj vycházeno v navazujících rozhodnutích, jsou i tato rozhodnutí zatížena vadami tohoto stanoviska, které nebylo řádně přezkoumáno.
36. *Ad IV./2)* vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že již v současné době není v místě dostatečný počet parkovacích míst a reálně dochází k parkování vozidel v bezprostředním okolí jeho nemovitostí. Pokud žalovaný uvádí, že není kompetentní předjímat nedodržování pravidel silničního provozu, je třeba uvést, že právě předcházení následným problémům je jedním z atributů územního plánování a vydávání stavebních povolení. Následně je totiž situace již v podstatě neřešitelná, o čemž svědčí skutečnost, že žalobce se s tímto problémem potýká již několik let zcela bezúspěšně. Lichá je tak námitka

žalovaného, že nemůže porušování předpisů předjímat, neboť taková situace již nastala a nebyla žádným z úřadů po dobu několika let uspokojivě vyřešena. Provozem tělocvičny se bude problém stupňovat.

37. *Ad IV./3)* vyjádření žalovaného žalobce sdělil, že již v současné době dochází k tomu, že osoby přicházející z areálu sportoviště vykonávají potřebu (močí) na plot žalobce. Je zřejmé, že nedostatečným hygienickým zařízením tělocvičny se bude také tento problém stupňovat. Žalobce poukazuje na skutečnost, že v rámci svých námitek vychází zejména ze současného stavu věci a svých zkušeností s dosavadním provozem ve sportovním areálu a školy. Tento faktický stav však žalovaný, jakož i další orgány zcela pomíjejí a v řízení postupují, jako by se stavělo „na zelené louce“, což žalobce nepovažuje za legitimní.
38. *Ad IV./4)* vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že žalovaný jeho argumentaci ohledně nesplnění podmínek pro napojení novostavby tělocvičny na stávající infrastrukturu nerozporuje a neposkytuje ani žádné vysvětlení rozporu mezi doklady, z nichž stavební úřad a žalovaný vycházeli (pasport, stanovisko D1, vyjádření Obce x a odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary), na straně jedné a ostatními doklady (zejména fotodokumentace předložená ve správním řízení žalobcem, kolaudační souhlas ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 6630/SÚ/15/Geb, a výkres, který žalobce rovněž předložil k důkazu), tj. z faktického a legalizovaného stavu, na straně druhé. Žalobce je přesvědčen, že pravomocné rozhodnutí, kterým byla komunikace částečně zkolaudována, nelze bez odpovídajícího procesního postupu účelově „překvalifikovat“ z chodníku na komunikaci pro motorová vozidla, neboť změna charakteru komunikace může být realizována jen ve formě rozhodnutí [§ 40 odst. 5 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích].
39. *Ad IV./5)* vyjádření žalovaného žalobce sdělil, že konání koncertů a jiných sportovních a kulturních akcí lze předpokládat, neboť není nijak neobvyklé. K pořádání takových akcí v současné tělocvičně dochází a rovněž ve sportovním areálu jsou konána (v rozporu s účelem a kolaudací) například představení letního kina.

Posouzení věci krajským soudem

40. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.
41. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
42. K obsahovým náležitostem žalobních bodů zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tyto názory: „Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral

by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

43. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
44. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
45. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je třeba žalobní legitimaci rozlišovat na aktivní a pasivní a na procesní a hmotněprávní.
46. K rozdílu mezi aktivní legitimací procesní a věcnou se Nejvyšší správní soud vyjádřil takto: „Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směšovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Přípustný je ten návrh, který obsahuje zákonem stanovená (tedy mj. myslitelná a logicky konsekventní) tvrzení; není však nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je však naopak zásadní pro posouzení důvodnosti návrhu – to se však již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti.“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS).
47. Doktrína zpravidla rozlišuje právo objektivní a subjektivní. *Objektivním* právem se rozumí specifický společenský normativní systém, tj. systém norem (pravidel) společenského chování lidí, jehož dodržování je zabezpečeno státem (státní mocí). Od objektivního práva je odvozeno právo subjektivní. *Subjektivním* právem se rozumí míra a způsob možného chování jeho subjektu, které objektivní právo dovoluje, zaručuje a chrání. Subjektivní právo se nazývá též oprávnění.
48. V předmětné věci je zásadní, jaký je rozsah subjektivních – objektivním právem založených – práv, která žalobci jako účastníku správního řízení a posléze jako účastníku soudního řízení přísluší.
49. Žalobce byl účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona („osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno“).
50. Účastníci územního řízení mohou uplatnit námitky. Podle § 89 odst. 3 stavebního zákona účastník územního řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah stanovený v odstavci 4, se nepřihlíží. Podle § 89 odst. 4 věty druhé tohoto zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Podle § 89 odst. 4 věty čtvrté tohoto zákona k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží. Podle § 89 odst. 6 věty první uvedeného zákona námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti.

51. I pro soudní ochranu práv účastníků územního řízení je významný tento názor Nejvyššího správního soudu: „Soudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS).
52. K námitkám účastníků řízení podle stavebního zákona (s platností bezpochyby také pro námitky účastníků územního řízení) se Nejvyšší správní soud vyjádřil takto: *„Námitky uplatněné účastníky v řízeních dle stavebního zákona (§ 114 stavebního zákona z roku 2006) mají dvojí povahu, jednak se v nich tvrdí skutečnosti, které zakládají dané osobě postavení účastníka řízení, jednak představují věcné výtky směřované proti záměru. Stavební úřad je povinen posoudit uplatněné námitky nejprve z toho pohledu, zda zakládají účastenství v řízení (§ 192 téhož zákona a § 27 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Teprve pokud je odpověď na tuto otázku kladná, projedná věcné námitky proti záměru. Oba okruhy námitek přitom mohou být po obsahové stránce shodné.“* (rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 80/2008-68, publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS).
53. V právě přezkoumávané věci tedy mohl žalobce úspěšně brojit toliko proti tomu, jak byly správními orgány posouzeny jeho námitky proti projednávanému záměru uplatněné v rozsahu, jakým jeho vlastnické právo k rodinnému domu č.p. x a pozemkům p. č. st. x a parc. č. x může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
54. Ad III./1) žaloby soud poukazuje na to, že „nyní platná právní úprava doručování (§ 23 a § 24 správního řádu) je koncipována tak, že podmínkou pro uložení písemnosti je pouze zjištění, že adresát nebyl v místě doručování zastižen a nebylo možno mu písemnost doručit ani jiným přípustným způsobem podle ustanovení § 20 správního řádu. ... Další podmínky řádného uložení písemnosti upravuje ustanovení § 23 odst. 4 a 5 správního řádu, podle kterých musí doručovatel vyzvat adresáta, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl, a to tak, že mu vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (písemné) oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a současně mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout; poučí ho též o právních důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Za splnění těchto podmínek pak fikce doručení podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu nastane tehdy, jestliže si adresát uložené písemnosti tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedne. Písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této desetidenní lhůty, a to i tehdy, kdyby se adresát v místě doručování nezdržoval, ovšem za předpokladu splnění všech shora popsanych úložních podmínek ... Splnění podmínek fikce doručení prokazuje správní orgán, který nese i zodpovědnost za jím zvolený způsob doručování.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, č.j. 2 As 43/2010-42).
55. K tomu zdejší soud dodává, že ze správního spisu je patrné, že písemnost ze dne 7. 12. 2016, č.j. 14889/SÚ/16, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, již stavební úřad účastníkům řízení

oznamuje, že k předmětnému územnímu řízení obdržel nové podklady pro vydání rozhodnutí, a vyzývá je, aby svá vyjádření k těmto podkladům uplatnili do 7 dnů od doručení této písemnosti, byla správním orgánem vypravena dne 13. 12. 2016. Z příslušné doručky je zřejmé, že žalobce nebyl při doručování zastižen; zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 14. 12. 2016. Zásilka byla vložena do schránky dne 11. 1. 2017 – 10.00 hod. Z doručky (ani dodejky) však není seznatelné, zda při doručování byla žalobci zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky, protože u příslušného textu není označen ani čtvereček „byla“, ani čtvereček „nebyla z důvodu“. Správní orgán tak nemá prokázáno splnění podmínek stanovených v § 23 odst. 4 větě první a odst. 5 správního řádu. V daném případě tak není prokázáno splnění všech podmínek fikce doručení, a proto k doručení předmětné písemnosti došlo až jejím vložením do schránky žalobce dne 11. 1. 2017. Žalobcovy vyjádření k novým podkladům pro vydání rozhodnutí datované a doručené správnímu orgánu dne 18. 1. 2017 tudíž bylo včasné.

56. *Ad III./2)* žaloby soud předeseílá, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán (§ 50 odst. 2 věta první správního řádu). To však nezabavuje účastníky řízení povinnosti poskytovat mu součinnost. Podle § 52 věty první správního řádu jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Hlavním kritériem pro zjišťování skutkového stavu je zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu), podle které nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. K tomu se Nejvyšší správní soud vyslovil takto: „*Za zjištění skutkového stavu věci je, v souladu se zásadou materiální pravdy, primárně odpovědný správní orgán vedoucí řízení ... (srov. § 3 správního řádu) a tento správní orgán je také primárně povinen opatřit podklady pro vydání rozhodnutí (srov. § 50 odst. 2 správního řádu). Uvedený správní orgán pak sice může využít pro opatření těchto podkladů také výzvy ..., to jej však nezabavuje odpovědnosti za zjištění skutkového stavu v souladu s principem materiální pravdy a odpovědnosti za opatření podkladů pro rozhodnutí.*“ (rozsudek ze dne 4. 7. 2012, č.j. 6 Ads 61/2012-15).
57. Z kterých podkladů vycházely správní orgány v přezkoumávané věci, je patrné z obsahu správních spisů a z rozhodnutí stavebního úřadu a odvolacího správního orgánu. V územním řízení má řadu povinností žadatel o vydání územního rozhodnutí. Náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí a druh a náležitosti jejích příloh stanovuje zejména § 86 stavebního zákona. V územním řízení – obecně vzato – není ústní jednání obligatorní. Podle § 87 odst. 1 věty druhé a třetí stavebního zákona stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů. Jestliže stavební úřad přecení svou znalost poměrů v území a/nebo podcení vady žádosti či jejích příloh, může svůj postup a/nebo rozhodnutí zatížit nezákonností nebo podstatnou procesní vadou, která může mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Pro soudní přezkum ovšem mají tyto skutečnosti význam pouze tehdy, jestliže jimi mohl být žalobce na právech, která jemu přísluší, skutečně zkrácen (viz níže).
58. *Ad III./3)* žaloby soud upozorňuje na to, že ve správním řízení je třeba rozlišovat podklady pro vydání rozhodnutí (širší pojem) a důkazy (užší pojem). Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy,

skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Dokazování (provádění důkazů) se tedy nemůže týkat všech podkladů pro vydání rozhodnutí, nýbrž jen těch podkladů pro vydání rozhodnutí, které jsou důkazy (důkazními prostředky). Dokazování se provádí při ústním jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu) nebo mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). „*Smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi věmi vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č.j. 1 As 157/2012-40). Důkazy přitom jsou zejména listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek (§ 51 odst. 1 věta druhá správního řádu). Je zřejmé, že tu lze rozlišovat mezi listinami na jedné straně a ohledáním a svědeckou výpovědí na straně druhé. Znalecký posudek v širším slova smyslu se zde člení na písemně vypracovaný posudek, který má určité znaky listiny, a ústní výslech znalce, který má určité znaky svědecké výpovědi. V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č.j. 1 As 157/2012-40, došel Nejvyšší správní soud k tomuto závěru. „*Správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.*“. Zdejší soud má tedy za to, že názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č.j. 4 Ads 177/2011-120, byl názorem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č.j. 1 As 157/2012-40, korigován. Povinnost provádět dokazování s uvědoměním či vyrozuměním účastníků řízení se tak vztahuje toliko na ohledání, svědeckou výpověď, ústní výslech znalce a další obdobné důkazy (důkazní prostředky). V případě listin je možnost účastníků řízení seznámit se s jejich obsahem zajištěna oprávněním nahlížet do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu).

59. *Ad III./4)* žaloby soud nesdílí názor žalobce, že odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, obsahuje pouze výčet podkladů rozhodnutí, nikoliv již úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Nadto je nutno mít na zřeteli, že podle ustálené soudní praxe rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým je odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno nebo kterým je prvoinstanční rozhodnutí změněno, tvoří jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56).
60. *Ad III./5)* žaloby soud shrnuje, že mezi podklady pro vydání rozhodnutí náleží podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci. Ty mohou mít různou formu (a závaznost): některé z nich jsou (pouhými) vyjádřeními či doporučeními, jiné jsou závaznými stanovisky (podle § 149 správního řádu). Podle § 149 odst. 1 věty první správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. K tomu Nejvyšší správní soud upřesnil, že „*Pokud zvláštní zákon výslovně neurčuje, že podle něj vydávaná stanoviska jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu z roku 2004, ani neuvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, je rozhodující, zda příslušné stanovisko podle zvláštního zákona naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu z roku 2004 a konkretizované v judikatuře správních soudů.*“ (rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č.j. 4 As 52/2012-26, publ. pod

č. 2764/2013 Sb. NSS). Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (do 31. 12. 2017 § 149 odst. 4 věta první, od 1. 1. 2018 § 149 odst. 5 věta první správního řádu). K tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že *„Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“* (rozsudek ze dne 23. 9. 2010, č.j. 5 As 56/2009-63, publ. pod č. 2167/2011 Sb. NSS). K této otázce se správní praxe vyjádřila takto: *„Při přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se postupuje podle části čtvrté správního řádu. Odvolání musí směřovat proti rozhodnutí podmíněnému závazným stanoviskem; není však vyloučeno, aby námítky odvolatele směřovaly pouze proti závaznému stanovisku. Za předpokladu, že bude námítkám odvolatele vyhověno, bude se závazné stanovisko měnit rovněž formou závazného stanoviska, a to z důvodu shodných právních účinků.“* (závěr č. 71/2008 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu). Výše uvedené požadavky mohou být relevantní samozřejmě jen tehdy, jestliže se opravdu jedná o závazné stanovisko nebo závazná stanoviska a jestliže tu skutečně jsou práva, na nichž může být žalobce zkrácen (viz níže).

61. *Ad IV./1)* žaloby soud konstatuje, že se tu nejedná o žalobní bod, protože z žalobcovy dikce zde není patrné, z jakých skutkových a/nebo právních důvodů mají být napadené výroky rozhodnutí nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].
62. *Ad IV./2) a 3)* žaloby [Nedostatek parkovacích míst a Nedostatečné zajištění sociálního zařízení] soud uvádí, že v rozhodnutí o umístění stavby stavební úřad schválil navržený záměr a stanovil podmínky pro umístění stavby. Vycházel přitom mimo jiné z žadatelem předložené dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, výkresovou dokumentaci a dokladovou část. V souhrnné technické zprávě je uvedeno. *„Nová tělocvična bude využívat stávající šatny a soc. zařízení tohoto objektu [= stávajícího objektu klubovny a šaten]. Toto zařízení bylo vyprojektováno na 30 návštěvníků souběžně užívajících areál sportoviště. Nová tělocvična bude využívána v době nepříznivého počasí, čímž se počet návštěvníků nenavýší. Nová tělocvična je projektována na 21 souběžných uživatelů. Kapacita šaten a soc. zařízení bude tak dostačující.“* (str. 8 a opětovně str. 11). Žalobce uvádí, že již v současné době je mu parkováním vozidel žalobci ztížen, případně může být zcela znemožněn přístup k jeho nemovitostem a že již v současné době dochází k tomu, že osoby přicházející z areálu sportoviště vykonávají potřebu (močí) na plot žalobce. Má za to, že provozem tělocvičny se budou problémy stupňovat. K tomu však musí soud konstatovat, že z žadatelem předložené dokumentace nevyplývá, že by se vybudováním tělocvičny měl počet souběžných uživatelů sportovního areálu zvyšovat. Jakkoliv tedy mohou být excesivní jednání, o nichž žalobce hovoří, bezpochyby nepříjemná a obtěžující, ze zjištěných okolností není zřejmé, že by stávající parkovací místa a sociální zařízení, jejichž počet shledává žadatel za dostatečný a žalobce za nedostatečný, měla sama o sobě v důsledku předmětného rozhodnutí o umístění stavby nepříznivě dopadat do žalobcových veřejných subjektivních práv.
63. *Ad IV./4)* žaloby [Nesplnění podmínek pro napojení novostavby tělocvičny na stávající infrastrukturu] soud zjistil, že v souhrnné technické zprávě se uvádí, že *„Areál včetně staveniště je pro návštěvníky dopravně napojen z východní části na silnici III - 22129. Z jižní*

části je pak napojen stávajícím sjezdem na silnici III - 22134.“.

64. V rozhodnutí ze dne 29. 7. 2016, č.j. 623/SÚ/16-3, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 3. 2016, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 2935/SÚ/16, a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání, odvolací správní orgán uvedl, že se nadále neztotožňuje s argumentací stavebního úřadu, že: ... *problematika týkající se napojení novostavby tělocvičny na stávající dopravní a technickou infrastrukturu je jednoznačně a řádně popsána v předložené souhrnné technické zprávě na straně č. 12 B.3 - připojení na technickou infrastrukturu a B.4 - dopravní řešení* (viz strana 3 napadeného rozhodnutí) a že se nejedná o nový vjezd. Odvolací správní orgán uvádí, že § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OPVÚ“), stanoví, že: „*Stavby podle druhu a potřeby se umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na síť technické infrastruktury² a pozemní komunikace a aby jejich umístění na pozemku umožňovalo mimo ochranná pásma rozvodu energetických vedení přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích¹⁵. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky.*“ ... Toto ustanovení vyhlášky OPVÚ vyžaduje, aby při vydání územního rozhodnutí na umístění stavby byla mj. posouzena otázka, zda bude zajištěn přístup ke stavbě z přilehlých komunikací. Dále zmiňované ustanovení v podstatě žádá po stavebním úřadu učinit zjištění, zda takový příjezd existuje anebo zda jeho zřízení je součástí projektové dokumentace. Přitom, ať již příjezd existuje nebo má být teprve zřízen, je třeba také posoudit, zda umožní bezpečné užívání staveb a bezpečný a plynulý provoz na přilehlých pozemních komunikacích a dále (zda je v rozsahu pro stavbu tělocvičny) dostačující pro dopravní obslužnost a parkování a pro příjezd a zásah požární techniky. Vyhláška o obecných požadavcích na využívání území totiž neomezuje působnost § 23 odst. 1 pouze na nově budované příjezdy, ale je třeba jej použít při každém územním rozhodnutí, jímž se umísťuje stavba. Požadavky na parametry příjezdu stanoví § 10 zákona o pozemních komunikacích a v návaznosti na něj zejména § 12 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích. **Tyto požadavky je v první řadě oprávněn posoudit příslušný dotčený orgán, kterým je podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností, jenž pro účely územního řízení vydává závazné stanovisko.** Otázkou napojení na pozemní komunikace se stavební úřad i projekt zabýval, avšak pouze v tom směru, že bylo konstatováno, že bude používán dosavadní vjezd, který sloužil k obsluze objektu školy, pěším a cyklistům. Jak však plyne z § 23 odst. 1 vyhlášky OPVÚ, toto posouzení je nutné vždy při vydání rozhodnutí o umístění stavby, a proto mělo být obstaráno závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle zákona o pozemních komunikacích. Jestliže si je žadatel ani stavební úřad nevyžádal, porušili tím § 23 odst. 1 vyhlášky OPVÚ. V tomto směru tedy vydání napadeného rozhodnutí předcházelo nesprávný procesní postup, který může mít vliv na správnost rozhodnutí. Odvolací správní orgán opírá svůj názor mimo jiné o rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2012, č.j. 47 A 18/2012-98. Odvolací správní orgán měl za to, že z formulace jeho právního názoru při zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 4. 2015, č.j. 5050/SÚ/15 (sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu), je zřejmé, že stavební úřad musí v části *požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu* projednávaný záměr posoudit v celém rozsahu, včetně souladu s vyhláškou OPVÚ a se zákonem o pozemních komunikacích. Odvolací správní orgán dále ve svém právním názoru konstatoval v souvislosti s obsahem odvolání odvolatele, že se v tomto případě

ztotožnil s jeho námitkou, že pokud je komunikace na parc. č. x označena v projektové dokumentaci jako příjezdová komunikace ke staveništi a uvažované novostavbě tělocvičny, tak bude novým vjezdem, který by měl být posouzen DI PČR. Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je při novém projednání věci vázán právním názorem odvolacího správního orgánu uvedeným v odůvodnění tohoto rozhodnutí a musí mimo jin zнову posoudit připojení p.p.č. x na p.p.č. x (místní komunikaci) ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, včetně vyhlášky OPVÚ.

65. V novém rozhodnutí o umístění stavby ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, stavební úřad uvedl, že se všemi vadami uvedenými v rozhodnutích odvolacího správního orgánu v novém řízení důsledně zabýval a provedl jejich nápravu, ať už v novém řízení či v doplnění žádosti žadatelem ze dne 19. 1. 2016 o stanovisko Policie ČR, DI, či doloženým závazným stanoviskem obecního úřadu obce s rozšířenou působností, tj. Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 14. 9. 2016, zn. 15577/OD/16. Stavební úřad konstatuje, že problematika týkající se napojení novostavby tělocvičny na stávající dopravní a technickou infrastrukturu v území je jednoznačně a řádně popsána v předložené souhrnné technické zprávě na straně č. 12 B.3 připojení na technickou infrastrukturu a B.4 dopravní řešení. K výše uvedené problematice se vyjádřila i obec x, a to dne 14. 9. 2016 pod zn. 119/16. V přílohách tohoto vyjádření byl doložen pasport předmětné komunikace a vyjádření k rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Stavební úřad na základě požadavků uvedených v rozhodnutích odvolacího správního orgánu v části „požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu“ projednávaný záměr posoudil v celém rozsahu, včetně souladu s vyhláškou OPVÚ a se zákonem o pozemních komunikacích. Stavební úřad konstatuje, že projektová dokumentace z hlediska dopravní obslužnosti byla posouzena Policií ČR, DI, a odborem dopravy Magistrátu města Karlovy Vary. Z hlediska přístupu požární techniky byla posouzena Hasičským záchranným sborem Karlovarského kraje.
66. V novém rozhodnutí o umístění stavby ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17, stavební úřad dále uvedl, že ve stanovisku ze dne 4. 2. 2015, č.j. KRPK-96665-2/ČJ-2015-190306, Policie ČR, DI, je mimo jiné napsáno, že „dopravní inspektorát na základě žádosti posoudil předloženou projektovou dokumentaci stavby pro potřeby ...“. Stavebnímu úřadu nikterak nepřísluší komentovat, vyjadřovat se či zpochybňovat obsah a formu stanoviska Policie ČR, DI. Na základě Vámi podaných námitek obdržel stavební úřad od Obecního úřadu x jako příslušného správního orgánu vykonávajícího působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací vyjádření k dopravnímu napojení Novostavba tělocvičny, x. V tomto vyjádření je uvedeno: „Obecní úřad x ... sděluje, že se jedná o napojení ze stávající místní komunikace na parcele č. x v k.ú. x. Komunikace byla částečně rekonstruována v roce 2015 v části napojení na silnici č. III-22134 (ul. Děpoltovická) a po této částečné rekonstrukci do živičného povrchu zkolaudována (6630/SÚ/15/Geb). Tato rekonstrukce byla provedena na základě stavebního povolení spis. zn. SÚ/9595/08/Geb ze dne 5. 11. 2008. V tomto stavebním povolení je uvedena stávající místní šterková komunikace v lokalitě za školou navazující na přístupovou cestu ke sportovnímu areálu. Není třeba zřizovat nový sjezd pro účely napojení p.č. x pro výstavbu „Novostavba tělocvičny, x“, jedná se o stávající stav. Parcela č. x sousedí s parcelou č. x (komunikace) a v současné době je dopravně přístupná z uvedené komunikace. V souhrnné technické zprávě B4. Dopravní napojení popisuje napojení budoucí stavby na stávající dopravní infrastrukturu. Stávající místní komunikace na parcele č. x slouží pro přístup k nemovitosti (RD) ve vlastnictví p. S. na p.č. x, přístup k pozemkům x a x, na kterých se nachází sportovní areál, pro přístup

k budově Základní a mateřské školy. Dopravní inspektorát na základě žádosti obce x posoudil předloženou PD na Novostavbu tělocvičny, x, a stávající stav komunikací a vydal souhlasné stanovisko dne 4. 12. 2015 pod č.j. KRPK-96665-2/ČJ-2015-190306.“. Z výše uvedeného stavební úřad konstatuje, že tedy není zapotřebí pro účely novostavby tělocvičny zřizovat nový sjezd.

67. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítá, že ve vyjádření neuvedl obecní úřad skutečnost, že komunikace na p. p. č. x je přístupová a příjezdová komunikace k jeho RD na p. p. č. x. Odvolatel zásadně nesouhlasí se stanoviskem DI Karlovy Vary č.j. KRPK-96665-2/ČJ-2015-190306. Toto vyjádření je tendenční, nepřezkoumatelné a přímo ohrožuje a omezuje všechny obyvatele RD na p. p. č. x. Uvádí, že souhlasí s dopravním napojením p. p. č. x na MK na p. p. č. x. Je přiložen plánec, kde zájmové území, ke kterému se DI vyjadřuje, končí v místech, kde končí p. p. č. x. Hotová a zkolaudovaná MK na p. p. č. x však končí u vjezdu na p. p. č. x, dál už vede nezpevněná přístupová cesta pro pěší a cyklisty o šířce cca 3 metry a délce cca 25 metrů (na konec p. p. č. x). K tomuto úseku se však DI NIKDY A NIKDE NEVYJÁDŘIL. Již na první pohled je zřejmé, že se nejedná o běžnou MK, kde se může jezdit až 50 km rychlostí. V přiloženém vyjádření chybí, za jakých podmínek může být dopravně napojena p. p. č. x. Rovněž tak závěrečné konstatování stavebního úřadu, že není zapotřebí pro účely novostavby tělocvičny zřizovat nový sjezd, je nepřezkoumatelné. Není jasné, zda bude jenom jeden stávající vjezd do sportovního areálu z Hroznětínské ul. anebo že se nemusí zřizovat nový vjezd z p. p. č. x, protože už tam je, jak mylně tvrdí Obecní úřad x. V přiloženém kolaudačním souhlasu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn.: 6630/Sú/15/Geb., č.j. 8083/SU/15, je jasně uvedeno, že nová komunikace je navržena a zkolaudována jako obslužná komunikace s napojením na stávající vstupy a vjezdy do přilehlých rodinných domů, na kterou navazuje chodník, který slouží jako přístupová cesta k budoucímu sportovnímu areálu. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že z parcely č. x neexistuje žádná příjezdová komunikace s vjezdem do sportovního areálu, jak uvádí žadatel, ale existuje zde zkolaudovaná přístupová cesta - chodník. Pokud žadatel chce v těchto místech zbudovat sjezd, bude se jednat o nový vjezd, který musí minimálně posoudit DI PČR v Karlových Varech. Vyjádření DI PČR, které je přiloženo ve spisu, nic takového ale neřeší. Dále z toho vyplývá, že pasport komunikace za školou aktualizovaný paní Š., obsahuje nepravdivé údaje. Podle názoru odvolatele se stavební úřad nevypořádal zákonným způsobem s jeho námitkami. Dále se nevypořádal s právním názorem odvolacího správního orgánu, aby DI PČR posoudil nový vjezd ze silnice III-22134 (Děpoltovická). Povolením takovéto stavby a jejím provozem dojde minimálně ke zhoršení dopravní situace v blízkosti školy a zatížení okolních obytných domů hlukem a k ohrožení místních obyvatel.
68. Napadené rozhodnutí odůvodnil odvolací správní orgán tím, že komunikace na parc. č. x v k.ú. x je vymezena Pasportem místní komunikace, který byl aktualizován silničním správním úřadem (obcí x) dne 31. 10. 2016. Dle § 6 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích byla tato komunikace zařazena jako místní komunikace III. třídy, obslužná komunikace. Ve vyjádření obce x ze dne 14. 9. 2016 je uvedeno, že „*Takto byla zařazena, protože slouží pro příjezd k parcele č. x ve vlastnictví obce, k parcele č. x ve vlastnictví p. S., ale i pro příjezd k objektu RD p. S. z parcely x. Tento příjezd je Obec x povinna umožnit, protože není možný přístup k zadní části RD p. S. z vlastního pozemku. Samozřejmě komunikace slouží i pro příjezd k pozemku č. x a x ve vlastnictví p. Š.*“. Odvolací správní orgán neshledává uvedené nepravdivým. Dále je z projektové dokumentace zřejmé, že je stavba tělocvičny umístěna na p. p. č. x, která sousedí s parcelou č. x (obě v k.ú. x), v místě, kde je již

vnitroareálová komunikace. Na vnitroareálové komunikaci se nevydává rozhodnutí o napojení nemovitosti sjezdem, protože nepodléhá tomuto rozhodnutí dle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. V projektové dokumentaci je v bodě B.4 Dopravní napojení popsáno, že areál, v němž je navržena „Novostavba tělocvičny x“ bude využívat stávající dopravní napojení, tedy z východní části sjezd na silnici 111-22129 (Hroznětínská), z jižní části na místní komunikaci na parcele x a z ní sjezdem na silnici III-22134 (Děpoltovická). Příjezd z jižní části bude sloužit po dobu výstavby a následně výhradně pro obsluhu sportovního areálu. Budoucím provozem v tělocvičně nedojde tedy ke zhoršení dopravní situace oproti dosavadnímu stavu, kdy doprava po místní komunikaci na parcele x ke sportovnímu areálu se provozuje výhradně pro potřebu příjezdu techniky obce, případně dodavatelských firem pro zajištění údržby a oprav. Závěrem lze k této námitce dodat, že projektová dokumentace obsahuje „Požárně bezpečnostní řešení“ a je vydán souhlas (s uvažovaným záměrem žadatele) dotčeným orgánem Hasičským záchranným sborem Karlovarského kraje. Předmětnou projektovou dokumentaci posoudil i Dopravní inspektorát PČR včetně popisu dopravního připojení v technické zprávě a vydal souhlas s návrhem dopravního řešení pro stupeň DÚR (dokumentace pro územní rozhodnutí) s dopravním napojením p. p. č. x1 na místní komunikaci na p. p. č. x v k.ú. x. Komisař PČR posoudil umístění novostavby tělocvičny i na základě znalosti místa, jelikož (jak uvedla starostka obce x) byl přítomen kolaudaci při rekonstrukci části místní komunikace v červenci 2015. Stavebním povolením Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 6. 11. 2008, sp. zn. SÚ/9595/08/Geb-280.13, byla povolena rekonstrukce stávající komunikace na p. č. x v k.ú. x včetně úpravy jejího napojení stávajícího sjezdu na silnici III-22134 ul. Děpoltovická. Spisový materiál konečně obsahuje i bezpodmínečné sdělení - stanovisko vyjádření Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy.

69. Žalobní bod týkající se nesplnění podmínek pro napojení novostavby tělocvičny na stávající infrastrukturu pokládá soud za důvodný. Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Podle § 90 písm. d) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů ... Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/1992 – SP 27/1994).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-65). Uvedený názor Nejvyššího správního soudu se přiměřeně vztahuje také na vypořádání námitek účastníků územního řízení a na vypořádání důvodů uvedených v odvolání. Možno dodat, že odpověď toho, kdo je povinen se námitkami účastníků zabývat a vypořádat se s nimi, by měla korespondovat s tím, jak účastník řízení

(dotčená osoba) své námitky zformuloval a jakým způsobem a na jaké úrovni argumentuje. V případě toliko obecné argumentace lze podle soudu vystačit s obecnou odpovědí. V případě skutkové a právně propracované argumentace se však pochopitelně vyžaduje skutkově a právně propracovaná odpověď. V daném případě žalobce své námitky účastníka řízení a důvody uvedené v odvolání zformuloval ve vztahu k podmínkám pro napojení novostavby tělocvičny na stávající infrastrukturu konkrétně a propracovaně. Navzdory tomu, v rozporu se zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu, se od příslušných správních orgánů, jak je zřejmé z výše vedené rekapitulace, nedočkal adekvátní odpovědi. Zatím tedy nebylo reagováno zejména na obavy žalobce, že v předmětném místě bude docházet k pojezdu vozidel (zejména nákladních vozidel a těžké techniky) a tím i k neúměrnému nárůstu ohrožení života či zdraví osob, které se v místě pohybují, tj. zejména žalobce a jeho rodinných příslušníků, a k narušení statiky betonového plotu žalobce, který s předmětným pozemkem parc. č. x bezprostředně sousedí, a možná i ke statické poruše rodinného domu žalobce ve vzdálenosti cca 10 m od pozemku parc. č. x.

70. *Ad IV./5)* žaloby [Zatížení žalobcova rodinného domu hlukem z novostavby tělocvičny] soud zjistil, že v průvodní zprávě k novostavbě tělocvičny je jako účel užívání stavby uvedena „sportovní tělocvična“ a dále je uvedeno, že stavba je navržena v souladu s vyhláškou č. 268/2009 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb. (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“). V souhrnné technické zprávě se pak uvádí, že stavba bude zajišťovat, aby hluk a vibrace působící na lidi a zvířata byly na takové úrovni, která neohrožuje zdraví, zaručí noční klid a je vyhovující pro pracovní prostředí, a to i na sousedících pozemcích a stavbách, a že navržené konstrukce a opatření splňují normové hodnoty uvedené v ČSN 73 0532 Akustika – Ochrana proti hluku v budovách a posuzování akustických vlastností stavebních výrobků (str. 11 a 12).
71. V námitce žalobce uvedl, že nikde není řešeno zatížení okolí hlukem. Tělocvična má být postavena v těsné blízkosti rodinných domů. Větrání tělocvičny má být prováděno také okny, což bude umožňovat, že hluk z tělocvičny se bude šířit bez jakýchkoliv zábran ven do okolí, tj. k rodinným domům, a bude obtěžovat jejich obyvatele. Dále existuje důvodné podezření, že vedení obce bude využívat nebo bude umožňovat využívání tělocvičny nejen ke sportovním, ale i ke kulturním akcím, což ještě zvyšuje opodstatněnou obavu z obtěžování hlukem.
72. K tomu stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby ze dne 16. 1. 2017, sp. zn. 11575/SÚ/14/Lu, č.j. 555/SÚ/17,, uvedl, že rušení nočního klidu není v kompetenci stavebních úřadů, nýbrž Policie ČR, resp. městské policie. Stavba může být užívána jen k účelu, pro který byla (v tomto případě bude) zkolaudována. Dále po zkolaudování by měla stavba obsahovat provozní řád budovy. Předmětnou stavbu v rámci územního řízení posoudila a vydala k ní kladné stanovisko Krajská hygienická stanice Karlovarského kraje. Dotčený orgán nepožadoval provedení dodatečných protihlukových opatření.
73. Napadené rozhodnutí odůvodnil odvolací správní orgán tím, že součástí podání je v dokladové části kladné stanovisko dotčeného orgánu Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje, který posoudil soulad předloženého návrhu s požadavky předpisů v oblasti ochrany veřejného zdraví a vydal souhlasné závazné stanovisko a žádá další opatření nevyžadoval. V technické zprávě předmětné projektové dokumentace je dále uvedeno, že nová tělocvična bude využívána v době nepříznivého počasí. Okenní otvory budou plastové s tepelně izolačním zasklením. Z uvedeného je zřejmé, že novostavba tělocvičny jako taková nebude zdrojem hluku. Podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně

veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), se za hluk nepovažuje zvuk způsobený hlasovým projevem fyzické osoby, nejde-li o součást veřejné produkce hudby v budově. Odvolací správní orgán dále uvádí, že stavba je umístěna v dostatečné vzdálenosti (v souladu s ust. § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů) od hranice sousedních pozemků a může být užívána pouze k účelu, pro který bude zkolaudována.

74. Soud nepovažuje žalobní bod týkající se zatížení žalobcova rodinného domu hlukem z novostavby tělocvičny za důvodný. Z žadatelem předložené dokumentace pro vydání územního rozhodnutí je patrné, že projektanti si byli vědomi toho, že stavba musí zajišťovat, aby hluk a vibrace působící na osoby a zvířata byly na takové úrovni, která neohrožuje zdraví, zaručí noční klid a je vyhovující pro prostředí s pobytem osob nebo zvířat, a to i na sousedících pozemcích a stavbách (§ 14 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb.). Krajská hygienická stanice Karlovarského kraje dne 19. 3. 2014 pod č.j. KHSKV 2772/2014/HK/Jes posoudila jako dotčený orgán ve smyslu § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví (ve spojení s § 4 odst. 2 stavebního zákona) předloženou dokumentaci k územnímu řízení „x, p.p.č. x, x novostavba tělocvičny“ a po zhodnocení souladu předloženého návrhu s požadavky předpisů v oblasti ochrany veřejného zdraví vydala závazné stanovisko, že s návrhem dokumentace pro územní řízení „x, p.p.č. x, x novostavba tělocvičny“ souhlasí. Jelikož dotčený orgán v úvodní části závazného stanoviska výslovně odkázal na § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví a v jeho odůvodnění uvedl, že *„ve všech prostorech [novostavby tělocvičny] se předpokládá přirozené větrání infiltrací a okny, pouze v prostoru samotné tělocvičny budou instalovány 4 pomocné ventilátory“*, lze mít za prokázané, že záměr novostavby tělocvičny byl posouzen i z hlediska ochrany před hlukem, neboť podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona stavební úřad vždy zajistí, aby záměr žadatele ke stavbě bytového domu, rodinného domu, stavbě pro předškolní nebo školní vzdělávání, stavbě pro zdravotní nebo sociální účely anebo k funkčně obdobné stavbě a ke stavbě zdroje hluku byl z hlediska ochrany před hlukem posouzen příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví. Stavební úřad a odvolací správní orgán správně akcentují, že stavba může být užívána pouze k účelu, pro který bude zkolaudována. V daném případě je deklarovaným účelem užívání stavby *„sportovní tělocvična“*. V územním řízení nelze předjímat, že stavba bude užívána v rozporu se stanoveným účelem. Pokud by k tomu výjimečně došlo, je ochrana před hlukem a vibracemi zajištěna především ustanovením § 30 odst. 1 věty první zákona o ochraně veřejného zdraví, v jehož smyslu osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, je povinna technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby.
75. *Ad IV./6)* žaloby soud konstatuje, že žalobce nesouhlasí s tím, aby k oplocení sportovního areálu bylo užíváno jím zřízené oplocení, a současně namítá, že nebyla nijak vyřešena otázka, zda se v případě, že bude jeho oplocení používáno obcí x, bude obec x také podílet na nákladech spojených s jeho opravami a údržbou. Stavební úřad žalobci vysvětlil, že platné právní předpisy neuvádějí, které konkrétní stavby s pozemky musí být zapláceny. V odvolání žalobce namítal, že tím, že stavebník využívá jeho majetek, aniž by mu

kompenzoval náklady na údržbu nebo se s ním na tomto užívání nějak dohodl, tak jej krátí na jeho právech. K této záležitosti soud poznamenává, že žalobce ani nenaznačil, proč by otázka používání jeho plotu obcí x měla být řešena v rámci řízení a rozhodnutí o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby Novostavba tělocvičny x.

Rozhodnutí soudu

76. Jelikož v daném případě ve výše uvedeném rozsahu došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Znak „podle okolností“ spatřuje soud v tom, že vytčené procesní vady nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu.
77. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

78. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **15 342 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč, z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (9 300 + DPH = 11 253 Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 + DPH = 1 089 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) replika. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. ledna 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu